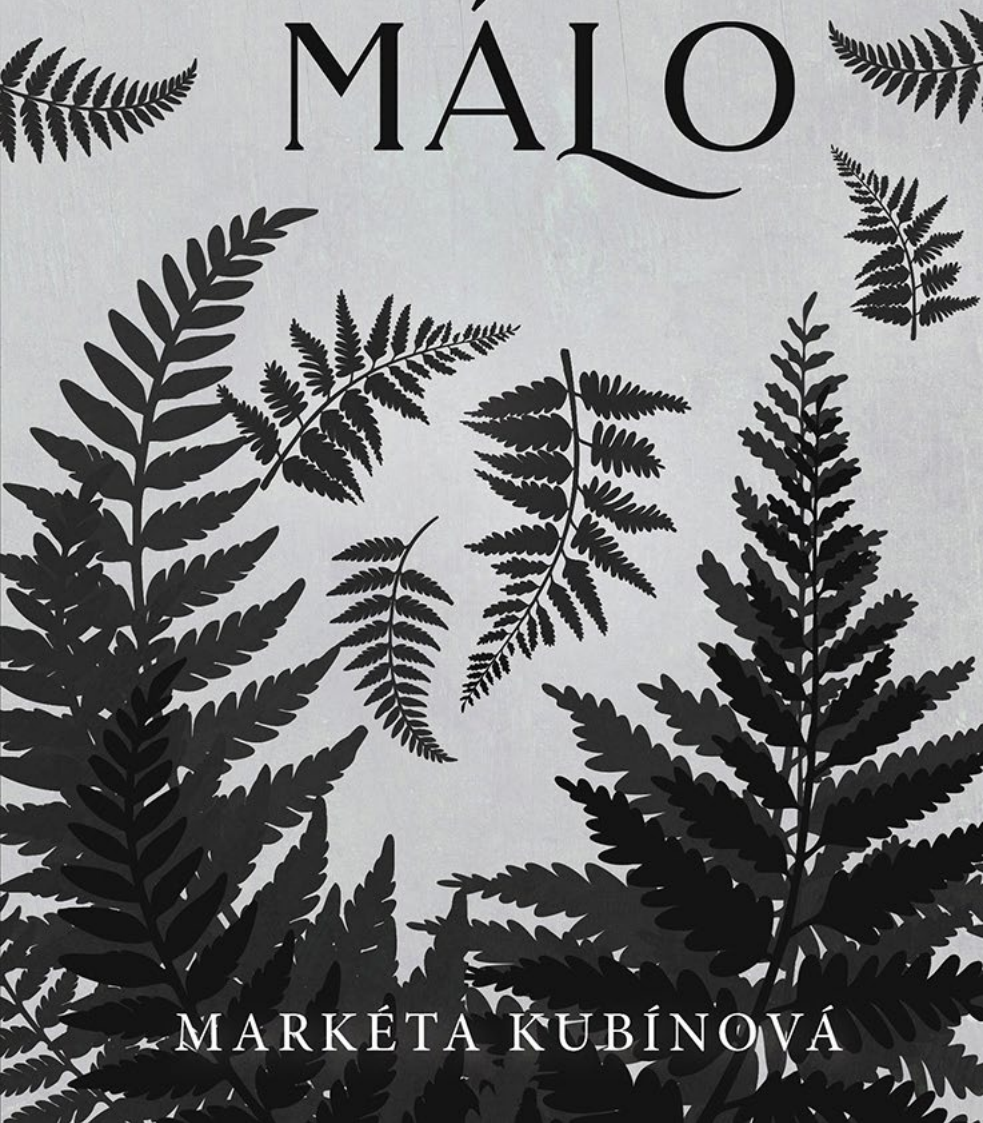

● ■ pointa

DOST MÁLO

MARKÉTA KUBÍNOVÁ

Dost málo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Markéta Kubínová
Dost málo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

● ■ pointa

DOST MÁLO

MARKÉTA KUBÍNOVÁ

Trigger warnings: poruchy příjmu potravy,
sebevražda, sebevražedné myšlenky,
sebepoškození, ztráta blízké osoby.

Vzhledem k citlivému tématu je kniha
doporučena čtenářům od 13 let. Prosím,
dbejte však při čtení na své duševní zdraví,
pokud by pro vás bylo téma příliš náročné,
knihu odložte.

Z deníku autorky

*Věnováno těm,
kteří tu pro mě byli vždycky,
i když jsem to kolikrát neviděla,
mé mámě a tátovi.*

Děkuju za všechno!

DOST MÁLO
PŘÍBĚH NA MOTIVY SKUTEČNOSTI

*„Žádné jídlo není škodlivé tak,
jako nezdravý vztah k němu.“*

PROLOG

Každého člověka mám spojeného s nějakou rostlinou. Květinou.

Nejspíš si říkáte, že je to nesmysl, ale když se nad tím zkusíte zamyslet, možná objevíte něco, co jste dosud nevnímali. Tátovy oči v květech pomněnky. Mámin úsměv v poupatech růže. Výlet s přáteli v bílých lístcích kopretin.

Jedna psycholožka mi kdysi řekla, že si mám i samu sebe představovat jako rostlinu. Jako něco krásného. Něco, co mám ráda.

Protože krásné kapradině bych přece neublížila?

Jenže ostatní je snadnější si představovat jako něco jemného. Něco půvabného. Pečovat o ně jako o rostlinky v keramických květináčích. Zalévat je každý den vodou.

Aby sílili. Blíž a blíže ke slunci.

Ale co moje rostlinka? Kdo dá vláhu jí, aby mohla růst?

A tak vznikl tento příběh.

Příběh mé kapradinky...

1. ČÁST

PÁD DO TMY

*Pustit si písničku do uší,
ať srdce mi tolik už nebuší.*

*Pustit si písničku do uší,
ať slova v mé mysli přehluší.*

*Slzy tečou, srdce bolí,
jinak prázdně uvnitř je.*

*Bez emocí, bez nálady
tíše se třáse v černé tmě.*

*Stíny ruce natahují,
Hudba křičí proti nim.*

Je to boj, co vidět není.

*Boj, co jen v mé hlavě je,
každý den hned po setmění*

*pustit si písničku do uší,
ať slova v mé mysli přehluší...*

1. KAPITOLA

Bylo parné odpoledne. Vzduch byl těžký. Téměř hmatatelný. V plících tlačil jako balvan, až měl člověk pocit, že se nemůže pořádně nadechnout.

„Ta kráva je na mě určitě zasedlá!“ prohlásila už po několikáté Kiki a rozhodila rukama. Vykročily jsme z budovy školy a zamířily přes ulici do jídelny. „Viděla jsi, jak se na mě celou hodinu dívala? Proč jinak by mi dala tak špatnou známku?“

„Hm,“ odtušila jsem. Mohla jsem namítnout, že dvojka je úplně v pohodě. Že se naše fyzikářka dívá divně na všechny. Ale nemělo cenu to nějak vyvracet a na hádku jsem byla moc utahaná. Podle ní totiž jakákoliv jiná známka než jednička spadala do kategorie označené nálepkou špatná. Jako by známka vypovídala o její vlastní hodnotě.

A tu musela mít Kiki vždycky bez poskvrny.

Vždycky.

„Aaa... to je zase vedro! Nemá být už podzim?“ zlostně zastavila na přechodu a uhodila do tlačítka na semaforu. *Prásk*. Jako kdyby za to snad mohl on. Její průzračně modré oči se do mě zabodly. Jako šipky plné jedu. „Co jsi vlastně dostala ty?“

Tohle byla nebezpečná otázka. Ať už bych odpověděla cokoli, bylo by to pokaždé špatně. Na ten test jsem se učila do jedné ráno. Na rozdíl od Kiki mi fyzika dávala hodně zabrat a po většinu času jsem se točila kolem trojek. Tohle byl můj první úspěch, ale v očích Kiki zrada. Zaváhala jsem a nejistě přešlápla. „No, jedničku, ale...“

„Vidíš!“ Její rozhořčení se v tu ránu obrátilo na mě. Prudce potřásla hlavou. Blondaté vlasy sepnuté do vysokého pevného ohonu jí pleskly do zad. „Ty jsi fakt hrozná šprtka!“ Chtěla jsem podotknout, že to *ona* je tady ta jedničkářka, ale nenechala mě promluvit.

Pobaveně jsem se ušklíbla. Tyhle drobné hádky byly s Kiki na denním pořádku.

„Nechápu, proč se s tebou ještě vůbec bavím.“

„Taky nechápu,“ zašklebila jsem se.

Spolu s davem spolužáků jsme konečně vykročily na zelenou. Dřív, než jsme všichni stačili dojít na druhý konec přechodu, blikla opět červená. Klasika.

Zatímco jsem si v duchu stěžovala na pražské semaforey, netušila jsem, jak velkou pravdu jsem tehdy měla.

Nechápala jsem vůbec nic.

Byla jsem slepá. A Kiki v mých očích bezchybná.

Koutkem oka jsem na ni pohlédla. Svižnými kroky krájela vzdálenost před sebou. Její tváře se stále zlostně škubaly, takže jsem se ani nepokoušela vést rozhovor.

Na mluvení jsem stejně neměla sílu. Tu jsem už vložila do testu z fyziky.

V jídelně bylo jako vždy k prasknutí. Příbory a talíře řinčely uprostřed bouřlivého halasení obědvajících studentů. Prudce se mi rozbušilo srdce. Nesnášela jsem velké davy lidí. Vždycky jsem se mezi nimi cítila jako malá šedá myška lapená do pasti. Jako to nejmenší smítko prachu zadupané do země.

Což byla vzhledem k mé výšce naprostá blbost.

Nikdy dřív jsem do jídelny nechodila. Vadilo mi jíst s tolika dalšími lidmi. Měla jsem pocit, že se na mě všichni dívají a soudí. Že třeba budu moc mlaskat nebo mi ukápně omáčka na triko. Ale s Kiki jsem to zvládala. S ní jsem byla silná a odvážná.

Nebo jsem si to tak aspoň nalhávala.

Vmáčkly jsme se k poslednímu volnému stolu. „Už se nezvedám. Že mi přineseš pití?“ Z představy, že znovu budu muset projít kolem tolika lidí, se mi zhoupl žaludek. Nedostatek spánku se na mě začínal značně projevovat a teplé počasí tomu vůbec nepřišlo. Ale svoji *královnu* jsem zklamat nemohla.

To nikdy.

„K vašim službám,“ donutila jsem končetiny k pohybu a co nejrychleji zamířila k pultu s nápoji. Samozřejmě, že jsem se z toho spěchu bolestivě nakopla o roh stolu a polila se.

Samozřejmě.

Výborně, Žofie. Jsi vážně jednička.

Zrudla jsem ve tváři jako rak. Aspoň že jsem polila jen sebe a ne někoho jiného. S pohledem soustředěným na dřevěné parkety podlahy jsem zaplula na svoji židli. V hlavě mi slabě dunělo.

Trapas, trapas, trapas.

Kiki se zatím prohýbala smíchy. Nechápala jsem, jak i při tom dokáže vypadat povzneseně. Byla jsem ještě trochu otrěsená, a tak jsem se začala smát taky. I když v duši jsem se propadala studem.

„Hrom do police,“ neodpustila si nakonec a pustila se do jídla. Elegantně si namotala kus špaget na vidličku a zhodnotila ji kritickým pohledem. „Ale fuj, to je zas břečka.“

„Mmmh...“ Zamumlala jsem už s plnou pusou, abych zahнала tu nepříjemnou aféru s vodou. „Je to výborné. Boloňské špagety miluju.“

Kiki pohoršeně zkrivila rty. „Ještě by ses je měla naučit jíst. Špagety se nikdy nekrájí. Nikdy! To je barbarské. Opravdu nevím, proč se s tebou kamarádím. Děláš mi ostudu.“ Pronesla dnes už po několikáté a já se zasmála nad svojí vlastní neschopností.

Zasmála.

Smích byl můj ochranný mechanismus.

Moje maska.

„Přemýšlím, jestli pojedu letos s rodinou do těch Benátek,“ přešla můj smích a s nefalšovaným odporem spolkla další sousto. Samozřejmě z *nenakrájených* špaget. Jak jen to *krucinál* dělá?

„Určitě jeď,“ horlivě jsem přikývla, až mi dlouhý cop sklouzl na rameno. „Takovou příležitost bych si nenechala ujít!“ Kiki pochybovačně našpulila rty. Nechápala jsem, jak by někdo mohl takovou vyhlídku odmítnout. Jenže finanční možnosti naší rodiny se pohybovaly někde úplně jinde, takže jsem si takové chutě mohla nechat zajít. „Proč se ti tam vlastně nechce?“

„Jezdíme tam přece každý rok,“ podotkla. „A je to trapný pořád jezdit s rodinou. Navíc moje matka je naprosto neschopná, takže bych zase musela naplánovat všechno sama. A o tátovi ani nemluvě.“ Zlostně natočila další špagety. „Ten nedělá nikdy nic.“

„Tak to si aspoň můžeš vymyslet, co budeš chtít. Projet se gondolou, jít na náměstí svatého Marka,“ zasnila jsem se.

„Jo, jenže oni si budou zas stěžovat, že moc chodíme, že je to nuda... a bůhví co ještě.“ Kiki frustrovaně vydechla a znovu vrátila svoji pozornost ke špagetám. Mlčky jsem pozorovala, jak jí.

Je zvláštní, že je člověk pokaždé s něčím nespokojený. Že každý vždycky touží po něčem, co má druhý, místo toho, aby si vážil věci, které má on.

Z dlouhých úvah mě vytrhl její hlas.

„Podívej se na Rozárii a ty další dvě bláznivky,“ sykla a trhla hlavou. „Jak tohle všechno můžou sníst?“ Zaostrila jsem pohled na protější stůl. Všechny tři spolužačky se něčemu divoce chechtaly. Před sebou měly už snědený oběd a otevřený pytlík preclíků v čokoládě, ze kterého střídavě uzobávaly. „Víš, kolik to má kalorií? To já bych na jejich místě byla už tlustá.“ Nepředpokládala, že jí na to nějak odpovím. Stejně jsem ani nevěděla, co na to říct, a tak jsem jen sklopila zrak zpět k našemu stolu. K talíři plnému horkých špaget. Kolik kalorií má *tohle*? Nasucho jsem polkla.

Proč nad tím *sakra* vůbec přemýšlím? Není to úplně jedno?

Jenže moje ruce se zasekly. Nedokázala jsem je donutit, aby opět uchopily příbor. Abych snědla další sousto.

Ne.

Talíř před Kiki byl už prázdný, zato ten můj téměř nedotknutý. „Tak co, můžeme konečně jít?“ Poklepala si na *Apple Watch*. „Nestihneme odpoledku. Strašně ti to trvá.“

„Jo, já stejně už nebudu,“ pokrčila jsem rameny.

„Výborně,“ popadla táč a odkrácela směrem ven. Vůbec se nepozastavila nad tím, že ještě před chvílí jsem prohlašovala, jak tohle jídlo miluji a teď ho celé nesu pryč. Sledovala jsem její plavý ohon, jak se houpá při každém kroku sem a tam. Cítila jsem

hrozný vyčerpání. „Tak jdeš už?“ křikla a já za ní poslušně vyběhla ven. S pitomým úsměvem na tváři. Cítila jsem pohledy spolužáků v zádech.

Co si o mě tak museli myslet?

Neschopná. Nemotorná. Hloupá. Nesamostatná. Kristýnina husa.

Odpolední vyučování uteklo v podivné mlze. Nebyla jsem schopná se soustředit na monotónní hlas naší profesorky matematiky a jen tupě si opisovala příklady z tabule. Chtělo se mi spát a v myslí jsem se neustále vracela k incidentu v jídelně a k našemu rozhovoru.

Žaludek jsem měla podivně stažený. Srdce sevřené nepochopitelným strachem.

„Studentka Trnková je dneska během hodiny velmi aktivní.“ Svoje jméno jsem zaregistrovala, až když do mě Kiki šťouchla.

„Pardon, omlouvám se,“ zakoktala jsem a dneska už po druhé chytly mé líce červený odstín. Nejradši bych zalezla pod lavici. Celá pozornost třídy byla upřená na mě.

Fakt skvěle, Žofie, dneska si vedeš opravdu bravurně. Přímo na jedničku. „Ehm... jaká byla otázka?“ Pobavené zasmání spolužáků mě donutilo klesnout na židli ještě níž.

„Ptala jsem se, jaký je rozdíl mezi kruhem a kružnicí?“ Pomalu jsem zamrkala. V hlavě jsem měla zamlženo. Nebyla jsem schopná poskládat smysluplnou odpověď.

Kruh a kružnice.

Mozek pracoval snad na tisíc procent. Možná i víc.

Kruh.

Kružnice.

„Uvědomujete si, že jste studenty třetího ročníku výběrového gymnázia?“

Kruh.

„Očekávala bych, že už budete mít určitou úroveň znalostí.“

Kružnice.

„A že budete schopni zformulovat jednoduchou odpověď. Tak pomůže někdo studentce Trnkové?“

Neschopná. Nemotorná. Hloupá. Hloupá. Hloupá.

Mysl se mi zasekla na těchto slovech. Zběsile mi vířila hlavou.

„Á výborně, studentka Horáková, ještě že vás tady máme.“ Kiki se zářivě usmála. Tohle byla konečně její parketa. Na rozdíl ode mě milovala být středem pozornosti. Milovala, když mohla dokázat, že je lepší než já.

Klesla jsem ještě o kus níž.

V hrudi mi něco bolestivě prasklo.

Lavina, která mě měla zavalit, se začínala probouzet.

2. KAPITOLA

*„Take my mind and take my pain
Like an empty bottle takes the rain
And heal, heal, heal, heal...”*

Nohy jsem měla neskutečně těžké. Unavené. Do uší se mi ze sluchátek linula teskná hudba. Tichá a přesto hlasitá. Snažila jsem se kráčet v jejím rytmu.

Dřív jsem nesnesla, když jsem neslyšela okolí. Skřípění kol aut. Dusot spěchajících nohou. Nikdy neustávající hluk velkoměsta. Přišlo mi neslušné jít a nevnímat okolní svět. Být a přitom vlastně ne. Pocit, že něco neuslyším, mě děsil. Dřív.

Teď jsem byla ráda, když jsem mohla od toho všeho utéct. Aspoň na chvíli zahnat myšlenky. Zapomenout na nepříjemné chvíle. Zahnat všechny vjemy. Slova. Křik. Schovat se do poklidných tónů. Ukryt se do jejich bezpečné náruče. Nechat se jimi obejmout.

A na chvíli zmizet ze světa.

*„Take my past and take my sins
Like an empty sail takes the wind...”*

„And heal, heal,” zašeptala jsem společně s Tomem Odellem.
„Heal...”

Modlila jsem se, aby nikdo nebyl doma. Zoufale jsem potřebovala si někam zalézt, ale to v našem bytě 2+kk prostě s ostatními nešlo. Potřebovala jsem vstřebat celý dnešní den. Utrdit si myšlenky. Být chvíli v klidu a hlavně sama. S nikým nemluvit.

Pohozené páry bot před dveřmi našeho bytu však vypovídaly o něčem úplně jiném. Vyndala jsem si sluchátka z uší.

„Žofiiiiii,“ zavřískala moje malá ségra, jakmile cvakly klíče v zámku. Její drobné ruce mě okamžitě sevřely a odmítaly pustit. „Mazlit, mazlit.“

„No nazdar,“ odtušila jsem. „Jak bylo ve škole?“ Pokusila jsem se vyprostit z jejího sevření, ale bez úspěchu. Povzdechla jsem si.

„Dobrý,“ zahučela. Bětka chodila do první třídy. Dle mého názoru byla na svůj věk velmi chytrá, za což nejspíš vděčila i tomu, že vyrůstala mezi samými staršími sourozenci. Poznávat písmenka se naučila ještě v posledním roce ve školce a teď už uměla skoro i číst. A to byl teprve začátek října.

„Hele tak mě pusť, ty dobrý,“ konečně se mi podařilo ji od sebe odlepit. Nechtěla jsem vypadat jako přísná starší sestra, ale dneska jsem potřebovala klid. „Nemáš nějaké úkoly?“ Podrbala jsem ji na kaštanových vlasech. Úplně stejný odstín jsem měla i já.

Jenže na ní mi z nějakého důvodu připadal hezčí.

„Už je mám hotové. Nechceš si se mnou něco zahrát?“

„Potřebuju taky dělat věci do školy, promiň.“ Zamířila jsem s Bětkou v patách do obývacího pokoje. Batoh jsem odhodila pod stůl a snažila se zůstat v klidu. Pokývala jsem hlavou k bratrům zabraných do *Minecraftu*. „Zahraj si něco s klukama.“

„Když oni se pořád jen perou nebo paří,“ zakňourala a na obličejík posetý drobnými pihami nasadila ztrápený výraz. „Žofi, prosím! Ty už si se mnou vůbec nehraješ.“ Bodl mě osten viny a lítosti. Myšlenky se zběsile rozutekly. Neschopná. Nemotorná. Hloupá.

„Jo, protože nemám čas,“ odsekla jsem. Vytáhla jsem sešity před sebe a veškeré její další snahy ignorovala s pohledem upřeným na popsané stránky, až to se mnou konečně vzdala.

Snažila jsem se soustředit na písmenka, ale před očima se mi okamžitě rozpíjela. Měnila do podivných tvarů. Nedávala žádný smysl.

Co se to se mnou dneska děje? Nikdy mi nedělalo problém se učit. Dokázala jsem hned po příchodu ze školy zasednout k práci a končit až pozdě v noci.

Bez jediné přestávky.

Stejně mi to nikdy nestačilo. Měla jsem pocit, že toho dělám málo. Že se flákám. Že nejsem dost dobrá. Frustrovalo mě, že Kiki měla lepší výsledky než já. Téměř vždycky. Nikdy bych to před ní nepřiznala, ale záviděla jsem jí. Záviděla jsem, že se nemusí tolik učit. Že mají tolik peněz. Že je pro ni život tak snadný.

Možná proto jsem se k ní slepě poutala.

Tak jo, jen se naučit tu biologii, to zvládneš, uklidňovala jsem se v duchu. Jenže hlásek v mé mysli dál našeptával: *Jo, a pak úkol z matiky, referát na angličtinu a měla by ses aspoň kouknout na tu fyziku*. Frustrovaně jsem vydechla. Přinutila jsem se zaostřit na písmenka. Pitomá studentka Trnková, pomůžete jí někdo?

Páteř dvoj esovitě prohnutá.

Lordóza.

Kyfóza.

Fyziologická skolióza.

Myšlenky vířily v hlavě. Slova ztrácela význam. Asi hodinu jsem se ho snažila najít. Bez úspěchu.

„Heej, pozor, tam jde *creeper*.“

„Jo, vidím ho, nejsem slepej.“

Obratle.

Meziobratlové ploténky.

„Počkej, musím si *vycraftit* chleba!“

Tak už se soustřed, Žofie!

Chytla jsem se za vlasy. Jako kdybych tím snad mohla utišit herní povyk bratrů. Jako kdybych tím mohla přehlušit divoký tok svých myšlenek.

Do očí mi vyhrkly slzy. Bolesti? Zoufalství? Smutku? Nejspíš všeho dohromady. Zlostně jsem praštila do sešitu a vyskočila ze židle. Tohle nemělo smysl. Ignorovala jsem bolest, která mi při tom úderu vystřelila do paže.

„Tady se nedá soustředit,“ vykřikla jsem příliš hlasitě. Ale bylo mi to jedno. Měla jsem chuť začít mlátit pěstmi do zdi, dokud by na ní nebyly krvavé šmouhy. Měla jsem chuť rvát, dokud by mi nedošel dech.

Nechápala jsem, odkud se ty pocity berou. Vždyť tohle byl den jako každý jiný. Stejná škola, učení, doma. Stejný ruch a shon, který dával mému životu pravidelnost a jistotu. Toho jsem se vždycky držela. Ve všem jsem musela mít řád, všechno perfektně naplánované bez jediné chybičky. Tak kde nastal dneska v mém systému problém?

Ted' zpětně už vím, že snad úplně všude...

Došla jsem ke skříni a prudce ji otevřela. Vysypalo se na mě oblečení, které se tam nemohlo vejít. Jenže když má člověk tři sourozence a malý byt, nemůže si moc vymýšlet.

„Kam jdeš?“ houkla Bětka skrz hřbet *Čtyřlístku*, když si všimla, jak na sebe vztekle natahuji jiné oblečení. Tričko s *Darth Vaderem*, hlásající: *I want you for the dark side*, pasovalo k mé náladě. Opravdu jsem si nemohla vybrat lepší.

Vadilo mi, že mě ségra vidí v takovém rozpoložení. Vadilo mi, že jsem na ni nepříjemná. Vadila mi celá moje existence.

Neschopná. Nemotorná. Hloupá.

„Nikam,“ vyštěkla jsem a vyběhla z bytu. Narvala jsem si opět sluchátka do uší, nahodile pustila hudbu na *Spotify* a přinutila nohy k rychlému pohybu. Jindy by mi vadilo, že jdu běhat ještě za světla. Že nejsem schovaná ve stínu před zraky kolemjdoucích. Ale dnes mi to bylo jedno. Bylo mi jedno, že jsem už k smrti utahaná.

Možná ještě o to rychleji jsem běžela.

Napínala jsem svaly, až jsem cítila opojnou bolest. Jako kdyby mohla zahrnat mé myšlenky. Zmatek v mé hlavě.

Nevníkala jsem, kudy běžím. Ani jsem nevěděla, kolik uplynulo času, než jsem opět zastavila před naším panelákem. Divoce jsem dýkala a srdce prudce bušilo. Lehce se mi motala hlava. Cítila jsem jakési vnitřní uspokojení ze svého vyčerpání. Jako kdybych tím snad něco dokázala.

Došla jsem do bytu. Připadal mi menší než kdy jindy. Popadla jsem žíněnku srolovanou pod topením. Kliky. Dřepy. Shyby. Sklápovačky. Pořád dokola, dokud jsem byla schopná se zvedat. Nedomáhala jsem přestat dřív.

Dovlekla jsem se do koupelny a nechala na sebe téct proud studené vody. Mísil se se slanou vodou z mých očí.

Cítila jsem se hrozně. Měla jsem pocit, jako kdybych selhala ve všech oblastech života. Neschopná kamarádka. Nemotorná spolužačka. Hloupá studentka. Strašná sestra.

Vždycky jsem si tak zakládala na tom, abych měla všechno pod kontrolou. Svoje známky, svoje chování, svůj čas, celý svůj život.

Každý den jsem měla naplánovaný.

Jít do školy. Dojít domů. Učit se.

Učit se.

Učit se.

To mi dávalo jistotu. V tom jsem byla dobrá.

A teď? Cítila jsem, že se něco hrozně zvirtlo, ale nedokázala jsem to rozluštit.

To ty ses zvirtla, ozval se vnitřní hlásek. Dneska jsi pokazila, co jsi mohla. Jsi strašná. Kde je ta chytrá a hodná studentka Trnková?

No kde?

Ze studené vody mě začaly brnět konečky prstů. V jakési otupělosti jsem otočila kohoutkem a mechanicky stáhla ručník z věšáku. Jako kdybych byla robot, který funguje jen na baterky.

A ty už byls skoro vybité.

Vrávoravě jsem se vyšourala z koupelny. Rodiče už dorazili domů. V pokoji hrál puštěný Večerníček. 18:45, naskočilo mi automaticky v hlavě.

„Ahoj, tak co, jak ses měla ve škole?“ vybafla na mě mamka s úsměvem, jakmile vzhledla od plotny a všimla si mé přítomnosti. Podařilo se mi ze sebe vyloudit stejnou odpověď, jakou mi dala toho dne i moje sestra. „Dobrý je za tři,“ neodpustila si mamka, na což jsem zakoulela očima. Na žádné vtipy jsem dneska opravdu náladu neměla a smích jsem si už vyplýtvala na Kiki.

„Taky bys dneska mohla vynést odpadky,“ prohodil tatka od stolu, „koš už úplně přetéká.“

Z představy, že budu muset ještě někam jít, na mě padla snad ještě větší únava. Měla jsem pocit, že už neudělám ani krok. Že se rozpustím a zbude ze mě jen prázdná schránka.

I když tou už jsem nejspíš byla.

„Tati, prosím, dneska ne,“ zakňourala jsem jako pětileté dítě. Jako Bětka, když si nechce uklidit hračky.

Všimla jsem si, jak mu podrážděně zacukaly koutky úst. „To nebyla otázka.“

„Dneska už to *fakt* nezvládnou.“ Všimla jsem si mamky, jak mi naznačovala, ať se s ním nehádám, že táta dneska *zase* není v tom nejlepším rozpoložení. Jenže já ji ignorovala. Můj hlas nabyl pobouřeného tónu: „Jsem hrozně unavená a mám spoustu věcí do školy. Ať to udělá když tak někdo jiný.“

„Já jsem *taky* unavenej, Žofie,“ hněvivě se mu blýsklo v hnědých očích, které jsme všichni podědili. „*Taky* jsem byl celý den v práci. *Taky* jsem toho měl hodně. A vy děti byste nám mohly aspoň někdy trochu pomoci. A vynést koš je *opravdu* maličkost.“

Cítila jsem, jak ve mně bublá všechna ta frustrace. Z Kiki. Známek. Školy. Z malého bytu. Ze mě samotné. Lavina se valila příliš rychle. „Tak proč to chceš vždycky jenom po mně? Proč to nemůže třeba jednou vynést Tobíáš?“

Neschopná. Nemotorná. Hloupá.

„Děkuju ti za ochotu, *fakt* děkuju,“ prudce vstal ze židle. Jeho slova byla jako úder do už tak polámaného stromu. Jako úder, se kterým židle dopadla na zem. „Omlouvám se, že jsem tě o něco *vůbec* žádal. Prosím tě běž si radši lehnout, už tě nebudu zatěžovat. To jsme si vás děti teda vychovali! Starýho fotra nechají lítat sem a tam.“ Popadl pytel plný odpadků a třísknul za sebou vstupními dveřmi.

Nastalo ticho. Ticho po bouři.

Mamka se nadechovala k odpovědi. Věděla jsem, co chce říct. Že mám přece vědět, že to má táta v práci těžké. Že mu nemáme omlouvat. Že nemá cenu se s ním hádat.

„Nechte mě všichni být,“ zavřískla jsem a se slzami v očích se zamknula na záchodě. Jinde nebylo místo. V našem malém bytě se nebylo kam schovat.

Až po několika dlouhých minutách jsem se odvážila vylézt a ignorovala veškeré členy rodiny. Mamku snažící se mě uklidnit. Bětku žádající o pozornost.

Zasedla jsem ke stolu s učením. Tlustý sešit biologie plný zápisků.

Páteř dvoj esovitě prohnutá.

Lordóza.

Kyfóza.

Fyziologická skolióza.

Jít do školy. Dojít domů. Učit se.

Učit se.

Učit se.

Jistota. Pravidelnost. Řád.

Až ve čtvrt na jednu ráno, když jsem šla konečně spát, jsem si uvědomila, že kromě snídaně a trochu špaget k obědu, jsem celý den nic nejedla.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dost málo***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.